

Matris generatio est Filii. Hæc Anselmus: de eius sententia dum Matthæus Genealogiam Domini descripsit, eadem operâ Cōceptionem, & generationem B. Virginis docuit, per quam, & ex qua naturam ipse indutus humanam, eorundem proavorum sese nepotem præstiterit.

390 Sed cum prædictam Genealogiam per Matthæum ab Abrahamo usq; retexam, antiquiorem esse perspexisset Lucas Evangelista, eam ut omnibus atavorum numeris abfolveret, ad Adamum usq; primum humani generis Parentem, accuratè reducendam studuit; nisi quòd post Davidem legales aliquot parentes attexit, alioquin priores omnes naturales recēderat. Igitur integram Mariæ prolapiam à primo repetemus Adamo, si utriusque Evangelistæ Genealogias inter se conferamus, atque collato studio plenum naturalium avorum, & atavorum Mariæ catalogum instruamus. Primus Matthæus progenitores Mariæ percensuit naturales, juxta communem, ac veram tam antiquorum, quam recentiorum Interpretum, & Theologorum sententiam. Quotquot etiam Lucas à Davide ad Adamum commemoravit proavos, non minus naturales fuisse constat, quam quos Matthæus ab Abrahamo usque ad Christum descripsit. Argumentum est, quia sicut Matthæus progenitores Deiparæ retexens, alium ab alio fuisse genitum meditatio dixit cap. 1. à v. 2. Abraham genuit Isaac, &c. eo consulto usus verbo, genuit, propriam, physicam, atque communem patris, matrisque generationem significante, ut naturalem Genealogiam sese describere ostenderet; quod antiquissimus Africanus ex vetusta heroicorum Ecclesiæ temporum traditione observavit in Epist. ad Aristidem, & post eum S. Augustinus lib. 2. de Consensu Evangelistarum c. 3. & alii. Eodem modo Lucas, ut eandem completeret Genealogiam, viginti Abrahami avos, à primo Adamo numeratos addidit; quorum genus eodem gignendi verbo à Moyse congnatum legerat Genes. 5. à v. 3. Adam genuit Seth, Seth genuit Enos, &c. & c. 11. à v. 10. Sem genuit Arphaxat, Arphaxat genuit Sale, &c. Retinenda enim est tam in Mosaica Patriarcharum Historia, quam in Evangelica Matthæi Genealogia, verbi, gignendi, proprietates, quæ nativam exprimit ex connubiali viri ac faminiæ congressu generationem filiorum, & conceptionem. Igitur, cum Adam, Abraham, David, & reliqui majores in Evangelica Genealogia partim à Luca, partim à Matthæo commemorati, alius alium genuisse filium asserantur; consequens est, B. Virginem per propriam, ac naturalem generationem, & conceptionem ab ipsis fuisse progenitam, utpote Christi Matrem, cujus naturalis Genealogia texebatur.

Genes. 5. 3

391 Hanc eandem Deiparæ Genealogiam ex aliis comprobare possem divinis Scripturis; & fecissem quidem, si id agerem, ut multa hinc inde congerendo, volumen augerem. Fontes tamen indicasse suffecerit, ex quibus, utpote divinis, vel Evangelistæ hauserint, vel nos eorum scripta possumus illustrare: Genes. capita 5. & 11. nec non libri 1. Paralipom. 1. c. 1. à v. 2. ad 4. & v. 24. & 34. item cap. 2. & 3. à v. 5. Adde publica Tabularia Genealogica, quæ postea ab Herode, Vulcano data, ut Regia deleteretur Davidis successio, testantur Eusebius lib. 1. Historiæ c. 7. & Am-

brofius lib. 3. in Lucam. Sed & pleraque alia erant Scripturæ loca, quibus Deipara Evangelicorum Progenitorum naturalis filia monstraretur; & quibus lectissima quæque sequentibus capitibus explicabo, quæ tamen ad ejus purissimam Conceptionem illustrandam aptiora censuerim. Qui plura velit, adeat Tertulliani librum de Carne Christi, Isidorum contra Judæos, & alios, quorum simile fuit argumentum.

392 Præter Evangelicos proavos, juvat Deiparæ proavias quoque Deiparæ cognosse, ut ex proavia. communi paterno, maternoque congressu, propriam fuisse, ac physicam generationem hanc, & conceptionem, undeque conseret. Prætereo notissimas, quarum gesta divinis litteris consignata, nemo nesciat: Evam, Saram, Rebeccam, Liam, Thamaram, Rahabam, Rutham, Bethsabeam; cæterarum nomina colligo per libros Regum, & Paralipomena dispersa.

Salomonis filius Roboam matrem habuisse fertur Naama Amonitem 3. Reg. 14. 21.

Abiæ Regis mater, Maacha dicitur Abesalom filia c. 15. 2. Item altera Maacha Mater Afiæ Regis ibidem, v. 13.

Josaphat mater, Azuba, filia Selahi 2. Paral. 20. 31.

Ocoziæ mater, Athalia, filia Ameri 4. Regum 8. 26.

Joasi mater, Sebia c. 12. 1.

Amassiæ mater, Joadana, c. 14. 2.

Oziæ mater, Jechilia, c. 15. 2.

Joatham mater, Jerusa, ibidem v. 33.

Ezechiæ mater, Abia, c. 18. 2.

Manassis mater, Haphsiba, c. 21. 1.

Amonis mater, Messalemtha, v. 19.

Josias mater, Idida, c. 22. 1.

Joakimi mater, Zebida, c. 13. 36.

Quem eundem esse Jechoniam ultimum Regem, probabilius existimamus, cum antiquioribus Patribus, & Doctoribus.

Joachini mater, Nohesta, 4. Reg. 24. 8.

393 Itaque non atavi soli, sed atavæ quoque Marianæ commemorantur nobilissimæ; ut naturali illam paterna generatione, maternaque Conceptione procreatam fuisse, minime dubitemus. Quòd italiam nomina supprimit scriptura, consulto id facit, ut doceat, familiam non esse à fœminis, sed à viris ducendam. Finio Anselmi verbis ex libro de excellentia B. Virginis Mariæ c. 9. Hæc mox ubi in mundum per humana generationis lineam venit, tanta omni boni virtute, & substantia perfectè resplescunt, ut eam ipsa Sapientia Dei verè dignam judicaret, per quam in homine veniens, non modo reatum primorum hominum, sed & totius mundi peccata deleteret. Perspicuè S. Doctor Mariam per humana generationis lineam in mundum asserit venisse, quod hic agimus, nec sine immunitatis notatione illa: Mox ubi venit, omnis boni virtute, & substantia perfectè splenduit.

Familia non à fœminis, sed à viris ducenda.

S. Ansel.

Omitto S. Damiani in Ser. 3. de Nativ. B. Virginis, & S. Bernardi in Ser. de S. Joseph, atque aliorum Patrum illustria testimonia, quibus Marianæ Genealogiæ nobilitatem amplificant; neque enim universam Dei Matris gloriam explicandam, sed singularem Conceptionis partem adornandam suscepi. Sat igitur legitime ex hæcenus dictis conficitur, Deiparam non Deam, non Angelum existere, non de Spiritu sancto, non osculo, non ex singulari Rabbinnica materia progenitâ fuisse; sed humana utriusque parentis generatione, & cōceptione propagatâ.

SECTIO

SECTIO XI.

Purissimam Virginis Conceptionem ad Adamum, & Evam esse referendam.

Ad Luc. 3. v. 23. Qui fuit Heli, qui fuit Matbat, &c. Qui fuit Adam.

394 Quoniam Hæretici aliqui supra citati, expressè negarunt B. Virginem, suam ab Adamo originem repetere, libet expressus hic illorum errorem confutare, quam id in præcedenti capite præstiterim. Et quidem, quod ad divinam Scripturam attinet, non alio efficaciore testimonio catholicum dogma probaturum me arbitror, quam ut illud ipsum recolam, quod capite superiori produxi, atque Deiparam Virginem ex Evangelica Adami, Abrahami, Davidis, & reliquorum Patrum humana stirpe, per naturalem generationem, & conceptionem, propagatam fuisse doceam. Igitur S. Lucas Evangelista falsissimæ hæresi omnem prorsus aditum præcludit, dum Christi, & consequenter Mariæ Virginis Matris Genealogiam ad Adamum usque reduxit. Quamvis enim posteriores aliquot avos, ab Heli usque ad Natham, legales numeret, cæterum superiores omnes, à Davide ad Adamum, naturales recenset. Si ergo horum Catalogo illos addas, quos Matthæus in sua Genealogia connumerat, perspicuè colliges, Deiparam naturalem esse neptem eorum, quos Lucas majores Abrahamo constituit; nempe Thare, Nachor, Sarug. Noè atque Adam, perinde atque Abrahami, Isaaci, Jacobi, & cæterorum naturalis exitit filia, quos Matthæus commemorat; ut conferenti utriusque Evangelistæ accurata studia clarebit.

Lucas Deipara Genealogiam ad Adamum usque reduxit.

Probat ex Tridentina synodo.

395 Post sacram Scripturam, secundum locum sibi vindicat gravissima Tridentinæ Synodi auctoritas sessione 5. in Decreto de Peccato Originali. Ubi decernit, Originalem culpam à primo parente Adamo in universam propagari posterorum sobolem, qui communi Patris, & Matris congressu fuerint procreati. Ex hoc verò generali censu unam statim eximit Deiparam, quam eo Decreto comprehendit, negat S. Synodus suæ fuisse intentionis. Certè, hanc declarationem minime adiecisset Concilium, nisi eadem Sanctissima Virgo ex eodem Adamo, eadem fuisset, quæ cæteri nepotes, communi Patris, & Matris congressione propagata; ob quam propagationem dubium esse poterat, an eo Decreto eadem Virgo Deipara cum cæteris Adami à Concilio fuisset involuta. Igitur hac sua exceptione Tridentini Patres aperte docuerunt, B. Virginem ejusdem fuisse naturalis originis, cujus cæteri Adami nepotes existant; ejusdem, inquam, naturalis originis, quod ad paternam, maternamque generationem, & conceptionem attinet, non verò quod ad originalem culpam spectat; hanc enim tantæ Marti inussisse noluit Concilium.

Probat ex Patribus.

396 Neque alia mens, aliudve fuit veterum omnium Patrum utriusque Ecclesiæ Doctrina. S. Irenæus lib. 3. adversus Hæreses c. 32. postquam probavit B. Virginem veram esse Christi D. naturalem Matrem, rationem reddidit c. 30. propter quam Lucas ejusdem Matris, & Filii Genealogiam ad Adamum reduxit; nimirum ut ostenderet, infelicia peccati

originalis vincula, quibus univèrsa illigabatur posteritas, per Christum, & Mariam fuisse dissoluta. Non aliter quod colligatum est solvere, nisi compagine alligationis resollantur retrorsum, ut primæ colligationis solvantur per secundas; secundæ rursus liberarent primas. Et propter hoc Dominus dicebat, primos quidem novissimos futuros, & novissimos primos. Prophe- ra etiam hoc ipsum significat, dicens: Pro patribus tuis nati sunt tibi filii. Psal. 44. 17. Compōnit Irenæus Adamo & Evæ inobedientibus Christum, & Mariam divino præcepto obsequentissimos: hos illorum nepotes diserte cum Davide pronunciat. Subdit S. Doctor quod ex re fuerit. Propter hoc Lucas initium generationis à Domino inchoans, in Adamo retulit; significans, quoniam non illi hunc, sed hic illos in Evangelium vitæ regeneravit. Sic autem & Evæ inobedientiæ nodus solutionem accepit per obedientiam Mariæ. Vides, ex sententia Irenæi Lucam explicantis, Christum, & Deiparam, Adami esse filios? Vides, ipsa Irenæi verba ad immunitatem Virginis spectare?

Matt. 23. 15.

397 S. Ambrosius in Ps. 118. Ser. extremo, S. Ambrosius dum seipsum exerranti confert oviculæ, sic Pastorem cælestem implorat: Veni, & quare ovem tuam, non per servulos, non per mercenarios; sed per teipsum. Suscipe me in carne, quæ in Adam lapsa est; suscipe me ex Maria. Mariam ex Adamo planè docet exortam. Addit item ex Eva in lib. de Institut. Virg. c. 5. Veni Eva sobria, etsi in te aliquando intemperans, sed jam in prole jejuna, &c. Quid luculentius?

398 Suffragatur Augustinus Ser. 2. in Ps. 34. S. Augustinus Maria ex Adam, mortua propter peccatum Adæ, Adam mortuus propter peccatum, & caro Domini ex Maria mortua est, propter delenda peccata. Hoc cilicio se induit Dominus. Cætera non ago: illud signo: Maria ex Adam: quo Augustinus scopum attigit. Rursus Ser. 55. de Diversis: Maria unde? ex Adam. Subscribit luculentâ sententiâ Andreas Patriarcha Jerusalem. in Serm. de salut. Angelica: Gabriel Jerosoly. Virgini acclamat, Ave: quo gaudium, quod avia perdidit, filia Adam in se recuperaret. Evæ illam, & Adami nuncupat neptem.

399 Eleganter Damascenus utrumque primum Parentem, hunc in modum sanctissimam Filiam affantes inducit in Orat. 2. de Virg. Dormitione. Beata tu Filia, quæ violati mandati panas nobis sustulisti: Tu mortali corpore à nobis accepto, immortalitatis indumentum nobis peperisti. Tu cum à lumbis nostris ortum accepisses, beatitudinem nobis rependisti. Chrysippus Presbyter Jerosol. in Orat. de ejus laudibus cognationem inter Evam, & Mariam statuit. Leo Sapiens Orat. in Annuntiationem, Leo Sapiens: B. Mariæ progenitricem Evam pronunciat. S. S. Damiani Damianus Ser. de Assumptio. Carnem Virginis ex Adamo assumptam, agnoscit. S. Anselmus in lib. de excellent. Virginis c. 3. Puellam de propagine Adam natam dicit.

S. Damasc.

S. Ansel.

400 Illustre illud S. Bernardi in Serm. 2. super Missus est. Letare Pater Adam, sed magis, tu o Eva Mater, exulta; quia sicut omnium parentes, ita omnium fuisti peremptores, ambo, inquam, consolamini super filia, & tali filia. Propterea curte Eva ad Mariam, curte Mater ad Filia. Filia pro Matre respondeat, ipsa Matris opprobrium auferat, ipsa Patri (Adamo) pro Matre satisfaciat. Quam scilicet Adamus accusabat; & in quam rejiciebat peccatum origi-

originale, cujus infamiâ, per Mariam Filiam, liberatam fuisse docet pius Abbas, uti alias enucleatius perpendemus.

401 Bernardo similis est Bernardinus Senensis, qui Tom. 1. Ser. 61. cum Christi, & Mariæ nobilitatem ex utraque Genealogia Evangelica multis commendasset articulo 1. c. 1. concludit: Ut ex hoc manifestè clarescat, quòd omnis nobilitas corporis, concessa humano generi in Adam, à Domino principaliter data est, ut descenderet per multas generationes, & per Virginem Matrem terminaretur in Christum. Similia habet c. 2. Cui consonat coævus illi S. Vincentius Ferrarius in Ser. de Conceptio. V. Mariæ. Vide S. Brigittam lib. 5. Quæstionum, & in Ser. Angelico, Amadeum Monachum in nova Apocalypsi, Raptu 8. Athanasium in lib. de Incarnatione, & in Orat, in illud: Omnia mihi tradita sunt.

402 Hæc supervacanea alicui fortasse videantur, in re maximè perspicua. Quid enim astinebat, meridianem solem tenui promovere lucernam voluisse? Video. Sed quando humana demum acies eousque cæcutivit, ut Mariam neque foeminam, neque foemineâ, ac virili generatione conceptam, neque ex primis Parentibus Adamo & Eva communi congregatione propagatam, commentiri pergat, haud putabam, id olei, atque operæ deperditum, quo necessarium dogma, universi hujus Tractatus fundamentum exiturum, tamen Catholicis compertum, firmissimis Concilii, Patrumque testimoniiis fulcirem.

SECTIO XII.

Beatam Mariam Virginem ex Abrahamo fuisse conceptam. Additum de Sara, Isaac, & Jacob nominibus: & quid subinde pro Deiparâ immunitate.

Ad Genes. 17. 4. Dixit Dominus ad Abraham: Ego sum, & pactum meum tecum, erisque pater multarum Gentium. Nec ultra vocabitur nomen tuum Abram, sed appellaberis Abraham, &c.

403 Tertullianus in Libro de Carne Christi c. 22. summis illis Marianæ Genealogiæ statutis capitibus, Abrahamo, & Davide, universam eorum gloriam eò spectasse, ut Mariam Dei Matrem progenerarent, graviter scripsit. His originis fontibus genere manante, cum gradatim ordo deducitur ad Christi Nativitatem, quid aliud quam caro ipsa Abraha, & David, per singulos traducem sui faciens, in Virginem usque describitur, inferens Christum? Sed de David infra dicendum; nunc de Abrahamo, quatenus ad Mariæ proneptis Conceptionem spectavit, paucis disserendum.

404 Nobilissimum virum clarissima Filia Parentem generis agnovit, Lucæ 1. 55. Sicut locutus est ad Patres nostros Abraham, & semini ejus in secula. Cecinerat Virgo præter alia divinæ gratiæ beneficia, propriam etiam præsertionem, cujus testem, præ cæteris Majoribus, unum compellat Patrem Abrahamum. Quem vel hoc nomine dictum ab Epiphano, initio Panari, honorum domesticorum Patrem, existimaverim: Domini enim Patrem honorum fuit: utpotè primarium tantæ posteritatis auctor, Christi, & Mariæ proavus illustrissimus, sine quibus nullus humano generi honor. Sed & Syriaca Ecclesiâ, jam inde ab he-

S. Bernardi.

Universa Abrahami & Davidis gloria ed spectavit ut Virginem conceperent. Textul.

LUC. 1. 55.

S. Epipha.

roicis exorientis Christianismi temporibus, illud Apostoli pro aris, & ambonibus cantare consuevit in Festis Deiparæ: Nisquam Angelos apprehendit, sed semen Abraha apprehendit. Ad Heb. 2. 14. ex Maria scilicet Abrahami filia, invidentibus licet, & reluctanter Angelis perduellionibus.

405 Igitur, ut Abrahamum, Marianæ Conceptionis eximium ante alios auctorem ostendam, illud in ejus historia observatione dignissimum expendo; quod ubi Dominus, præscriptâ Circumcisionis lege, originalem culpam in Abraham, & ejus familiam profus abolendam edixit, statim illum Deiparæ avum constituit, hoc est, ex Abram, aucto nomine, Abraham nuncupavit. Dixitque ei Dominus: Ego sum: & pactum meum tecum (circumcisionis adversus peccatum originale) erisque Pater multarum Gentium. Ne ultra vocabitur nomen tuum Abram; sed appellaberis Abraham; quia patrem multarum Gentium constitui te. Genes. 17. v. 4. & 5. Magnum extitit incrementum proavo, quòd magnorum nepotum, Mariæ, & Jesu, progenitor constitueretur, ac prædiceretur: magno igitur auctario illius nomen meritò cumulatur; ut qui Abram fuerat, jam inde, post tantam annunciatâ proneptim, Abrahamus nuncuparetur; & qui immunem Mariam esset procreaturus, circumcissionem contra originalem culpam percepisset.

406 Sed & in ipso nominis augmento ipsissimam Mariam intexam licet animadvertere. Si enim Abrahami Etymologias evolvas, atque compositum Vocabulum disquisitis interpretaris; Abraham perinde est, atque Pater Excelsa, vel sublimis, aut eximia, sive selecta, aut separata Matris magnæ. Formatur namque hoc nomen ab Hebraicis tribus vocibus, אב ab id est, Pater; רם ram, id est, separata, selecta, eximia, sublimis; ex verbo נון rom, quod est aliquid ab aliis dirimere, fecerere, separare, atque selectum distinguere: vel à אב, rab, quod est magna, multa: denique tertio ab מם, ham id est, Mater, ut videre est Deutero. 22. 6. Elisis igitur, aut suppressis, per Euphoniâ, vel Apheresin, ut in aliis nominibus frequenter fit, ex secunda, & tertia voce litteris illis מ, vel, נ, & א; extat nomen Abraham sanè propheticum, atque ab universa feminarum turba singulari distinctione separatam Magni Filii Magnam Matrem, atque ejusdem Abrahami felicissimam grandem Filiam significans.

407 Dicat aliquis, diversam Abrahami interpretationem recitatam fuisse à Moyse Genes. 17. 5. nempe Pater multarum Gentium. Respondeo primò; etsi diversam, non tamen adversam nostram esse expositionem. Licuit Philoni in libro de Abraham, Clementi lib. 5. Stroma. c. 2. & S. Hieronymo in c. 2. Epist. ad Galatas, Abraham interpretari, Patrem electæ vocis. Licuit Eusebio, & Bedæ in libris de Nominibus Hebraicis, idem nomen Abraham, vertere, Pater videns populum, vel multiitudinem. Licuit S. Ambrosio lib. 1. de Abraham c. 4. idem nomen reddere, Patrem electum, vel sublimem. Licuit verò; quia hujusmodi interpretationes, licet diversæ, Mosaicæ tamen illi minimè adversantur; cur igitur non liceat in ejusdem Abrahami gratiam, & Mariæ gloriam, prædicta nostra interpretatio? Respondeo secundò; hanc interpretationem varietatem, quæ in plerisque aliis nomi-

Tunc Abraham Dei-para avus constituitur, circumcissionis culpa in eo, & ejus familia abolenda edicitur.

Nominis Abrahami etymologia varia pro Deiparâ immunitate.

Alia etymologia.

nominibus frequens admodum occurrit, injuriam non esse Vulgaræ Versioni; imò illustrationem ejus, ac promotionem, quæ magnum afferre illi solet operæ pretium. Promovet, ac illustrat planè Mosaicam, & Vulgaratam interpretationem interpretatio nostra. Propterea enim Abraham extitit Pater multarum Gentium, quia Pater extitit eximia, selecta, sublimisque Deiparæ Mariæ, Abrahamicæ filia, Dei Magnæ Matris, à qua totam in ipsius proavos refluxisse generis claritudinem docet Damascenus in Sermonem de ejus Nativitate.

Littera nominis addita Abrahami ad Virginis immunitatis spectat.

Maria vitalis Abrahami filia, filia vita.

S. Dionys. Alexan.

Sara quoque nomen ad Virginem Deiparam spectans. Genes. 17. 15.

gina dicta, quod Sara, ejusce litteræ permutatione, præ se fert. Videlicet tantæ filia Conceptione, non rem solam domesticam, sed orbem sibi universum amplificandam, & summis provehendum honoribus, prædicebatur. Certè Ambrosius, dum semel, atque iterum Mariam Saræ præfert, de Christi Incarnatione agens, illam hujus neptim aperte docet, haud sine illustri immunitatis ejus notatione; in Sermonem extremo ad Psal. 118. Suscipe me in carne, qua in Adam lapsa est. Suscipe, non ex Sara, sed ex Maria, ut incorrupta sit Virgo ab omni integra labe peccati. Dum negat Ambrosius, velle se à Christo ex Sara suscipi, dum ex Maria optat, non negat hujus ex illa Conceptionem, sed dignitatem, & meritum neptis præfert. Hæc raptim de Sara, Mariæ avia, Abrahamæ conjugæ. Vide quæ rursus addit Ambrosius lib. de Institutione Virginis c. 5.

S. Ambros.

Mons Moria, in quo Abraham aem Christi vidit, ad cum fuisse Moriam, cum allusione ad Mariam Deiparam. Addo ego, utrumque nomen Moriam, & Mariam, derivari ab Hebraico מור Mor, id est, Myrrha, cujus præservatricis aromatis illum montem feracem fuisse, Hebraei produnt; scilicet Mariæ præsertione gravidum, ut alias explico. Itaque Abrahamus in eo monte, cum Christi die Mariæ quoque diem Conceptionis, & præsertionis vidit, & gavissus est. Audi Angelum in Revelatione S. Brigittæ c. 8. Sermonis Angelici.

S. Brigitta.

Maria ex sanctorum stirpe descendens sanctior ipsi.

411 Paulus Episcopus Burgenis in Additione 2. ad cap. Genesis 22. scribit celebrem illum montem, in quo Abraham diem Christi vidit, & gavissus est, Joan. 8. 16. appellavit, cum fuisse Moriam, cum allusione ad Mariam Deiparam. Addo ego, utrumque nomen Moriam, & Mariam, derivari ab Hebraico מור Mor, id est, Myrrha, cujus præservatricis aromatis illum montem feracem fuisse, Hebraei produnt; scilicet Mariæ præsertione gravidum, ut alias explico. Itaque Abrahamus in eo monte, cum Christi die Mariæ quoque diem Conceptionis, & præsertionis vidit, & gavissus est. Audi Angelum in Revelatione S. Brigittæ c. 8. Sermonis Angelici. Bene credibile fore dignoscitur, etiam Abraham divinius fuisse præstentum, quòd una filiarum sue stirpis Immaculata Virgo, Dei Filium parvirerit. Creditur quoque Abraham de hac futura Filia magis, quam de Isaac Filio suo exultasse, atque majori charitate ipsam, quam Isaac filium suum dilexisset. Deinde ejusdem Dei Matris veluti hæreditariam spem reliquisset Abrahamum Isaac, hunc Jacobo, Jacobum Judæ, atque in hunc modum alios aliis Patriarchis, cum addidisset Angelos, tandem concludit: Unde verè probatur, Deum Matrem suam ita dilexisse; quòd sicut ipse, antequam aliquid crearetur, ex ea maxime gratulatus est; ita etiam amicis suis, ex hoc quòd ipsa nasceretur, magnam consolationem impendit, &c. Hæc ex Brigittæ Revelatione.

412 Claudam, si S. Hieronymi eximiam sententiam, ex Commentario in cap. 10. Ecclesiastes, recitavero, qua non solum Abraham, sed Isaac etiam, & Jacob, Mariæ proneptores sanctissimos agnoscit, atque à peccati servitute liberos, ut liberior ex ipsis sancta generaretur, & conciperetur Deipara. Christus Filius ingenuorum de Abraham, Isaac, & Jacob, Prophetarum quoque & Sanctorum stirpe descendens, quibus peccatum non fuit dominatum, & ob id verè fuerunt liberi: ex quibus nata est Virgo liberior S. Maria. Porro, quòd Hieronymus Abrahamo Isaacum adjunxit, & Jacobum, Mariæ etiam proavos, jure fecit. Nam & hos quoque Mariam proneptim prænovisse, at que alterum alteri ejus generacionem, & conceptionem tradidisse, locupletissimos testes habemus, S. Dionysium Alexan. in Epist. contra Paul. Samosatensem, ubi benedictionem Isaac explicat ex versione LXX. Interpretum Genes. 27. 27. Det 27.

K